10/09/2023

Άραγε πιστεύω;

/ Γνώμες

Ποιος μπορεί να εισέλθει στα ενδότερα της ψυχής τού οποιουδήποτε ανθρώπου, να την ερευνήσει και να συμπεράνει αν πιστεύει ή όχι; Ούτε ο ίδιος, άλλωστε, μπορεί να είναι σίγουρος για το βαθμό της πίστης ή της απιστίας του.

- Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Υπάρχει πίστη που πηγάζει από την αδυναμία, την ανάγκη για βεβαιότητα ότι χρειαζόμαστε ένα πιο ικανόν και δυνατόν από μας, ώστε να τον επικαλούμαστε και ν' ανταποκρίνεται όταν και όπως πρέπει. Μια τέτοια πίστη εύκολα μεταποιείται σε απόρριψη του Θεού, καθώς θα εισπράττουμε τη σιωπή του όχι μόνο σε απλά και καθημερινά αλλά, κυρίως, σε δύσκολες και έκτακτες καταστάσεις.

Υπάρχει πίστη που προέρχεται από μία εσωτερική εμπειρία της παρουσίας του

Θεού στη ζωή μας, όταν, καλεσμένος ή ακάλεστος, μας βοήθησε σε αδιέξοδό μας. Ξέρουμε ότι υπάρχει αλλά, ακόμα, δεν τον γνωρίσαμε.

Υπάρχει πίστη που στηρίζεται στην πίστη κάποιων άλλων με τους οποίους έχουμε σχέση και τους εμπιστευόμαστε. Η πίστη τους είναι ανεπιτήδευτη, αληθινή, ζωντανή. Αισθανόμαστε ότι κάτι δυνατό βιώνουν μέσα τους, μας αγγίζει αλλά δεν μπορούμε να το ζήσουμε.

Υπάρχει πίστη ως διαπροσωπική σχέση με κάτι που μας υπερβαίνει, χωρίς να μπορούμε να το προσδιορίσουμε αλλά το δεχόμαστε ως αληθινό γιατί στηριζόμαστε στην εσωτερική βεβαιότητα του λογικού ή της καρδιάς.

Τέλος, υπάρχει πίστη που έρχεται ως αποκάλυψη του αγίου Πνεύματος, απροσδόκητα, χωρίς να μπορείς να εξηγήσεις το γεγονός, βέβαιος γι' αυτό που ζεις, χωρίς συναισθηματισμούς και φαντασιώσεις. Τότε καταργούνται οι αποδείξεις της απιστίας σου χωρίς αποδείξεις, βρίσκεις τον εαυτό σου, λες με σιγουριά «αυτό ζητούσα εν αγνοία μου, αυτό θέλω τελικά».

Τίποτε από τα πιο πάνω δεν αποδεικνύεται και τίποτε δεν είναι σίγουρο. Από τη μία στιγμή στην άλλη τροποποιείται η πίστη σου, κλονίζεται ή αυξάνεται, χάνεται ή δυναμώνει. Ανάλογα με το τι ζητά η καρδιά σου κι όχι το λογικό σου κι ανάλογα με το τι αντέχεις, αυτά καθορίζουν την ποιότητα της πίστης σου.

Σε τελευταία ανάλυση η πίστη είναι μία σχέση καθοριστική, χωρίς θετική ή αρνητική σταθερότητα απαραίτητα, που χρειάζεται τροφή για να διατηρηθεί και για να αυξηθεί. Όπως όλες οι ανθρώπινες σχέσεις, έτσι κι αυτή πιο πολύ, που έχει να κάμει με τον «ανέκφραστο, αόρατο, ακατάληπτο και απρόσιτο Θεό»[1], έχει ένα μυστικό: υπάρχει κάτι που ζεις μόνο εσύ – γι' αυτό και προσωπικό – που σε κάνει, παρ' όλη τη σιωπή του, τη συμπεριφορά του, την πάνω από τη λογική σου στάση του, να θέλεις να είσαι μαζί του, να θέλεις να τον αγαπάς και να θέλεις να ζεις γι' Αυτόν.

Τότε κατανοείς ότι η πίστη δεν είναι απλά αποδοχή μιας «ανωτέρας δύναμης» αλλά μία ωραία περιπέτεια με τα πάνω και τα κάτω της, που χρειάζεται σοφία και σύνεση για να διατηρηθεί. Κι ακόμα, χρειάζεται να σε διδάξει κάποιος που πέρασε τη λάθος πίστη ή την απιστία του και κατέληξε στη ζωντανή πίστη προς το ζωντανό Θεό, όχι ως ατομική υπόθεση αλλά ως αποκάλυψη του αγίου Πνεύματος, μέσα στην Εκκλησία του Χριστού που ξέρει να διακρίνει το αληθινό από το ψεύτικο κι άρα το θάνατο από τη Ζωή.

[1] Αγία Αναφορά, Θ. Λειτουργία.
www.isagiastriados.com

Πηγή: pemtousia.gr